

дървото при мое повикване, което познахаха твърде добре и не го смѣсваха съ това на други лица. Това бѣ голѣма изненада за единъ мой приятель, който пристигна отъ Парижъ, когато ме чу да викамъ птицитѣ скрити по високитѣ клоне и ги видѣ, че долетѣха веднага. Азъ се бѣхъ хванала на басъ, че ще ги застава да ме слушатъ, и понеже не бѣ присъствувалъ при тѣхното възпитание, той помисли за мигъ, че тукъ има нѣкаква дяволия.

*

Азъ имахъ и една червеношийка, която по умъ и паметъ бѣ едно необикновено сжщество. Имахъ и единъ ястребъ, който за всички бѣ едно свирепо животно, а съ мене живѣеше тѣй приятелски, че кацаше на люлката на сина ми, и съ своята голѣма човка, остра като бръсначъ, ловѣше мухитѣ, които кацаха по лицето на детето. Този господинъ, обаче имаше такава сила и воля, че единъ день отлетѣ, като бѣ влѣкълъ подъ себе си и строшилъ единъ огроменъ кафезъ, гдето бѣ поставенъ, защото ставаше опасенъ за лица, които му не харесваха. Нѣмаше верижка, на която да не разкъса пръстенитѣ, а голѣмитѣ кучета изпитваха отъ него непреодолимъ страхъ.

Не ще завърша съ това историята на птицитѣ, които имахъ за приятели и другари.

Въ Венеция живѣехъ заедно съ единъ очарователенъ скворецъ, който се удави въ Каналето, за мое голѣмо огорчение; после съ единъ поенъ дроздъ, който оставихъ тамъ, и отъ който не безъ мъжа се отдѣлихъ. Венецианцитѣ иматъ голѣма дарба да отглеждатъ птици, а на единъ уличенъ жгълъ имаше единъ хлапакъ, който очудваше всички съ това изкуство.